

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 3

MARS 2018

54. ÅRGANG

Foto: Reidar Heian

«Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset.»

Kol 3:14

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Korset er seierens symbol

Da Jesus døde på korset tenkte mange
av hans fiender at hans gjerning var
blitt mislykket. Mens han lå i graven,
med steinen godt rullet for inngang-
en, og forseglingen var blitt utført,
prøvde hans motstandere å slå seg til
ro. Endelig hadde de fått ryddet ham
av veien!

Men det er ikke enkelt for men-
nesket å holde samvittigheten fri fra
uro og bekymring. Derfor måtte de
også utkommandere soldater til å hol-
de vakt over den døde. Tenk, en vakt-
styrke måtte holde vakt over en som
var død!

Slik går mange mennesker med en
indre uro og angst også i dag. Hva vil
skje med meg etter døden? Det kan jo
være at Bibelen taler sant om en kom-
mende dom og at det deretter blir him-
mel eller helvete.

Ordet om korset er blitt en dårskap
for så mange. Å tro at Guds egen Sønn
døde for våre synder er en fjern tanke
for den menneskelige fornuft.

Guds visdom er imidlertid så mye
større. Jesus kom for å gi sitt liv til
løsepenge i synderes sted. Korset er
tomt og graven er tom. Det nakne kor-
set er blitt seierens symbol. Den tomme
graven bevitner at Jesus er oppstått til
vår rettferdighet.

Ved troen på Jesus gis syndenes
forlatelse og evig liv. Kom til ham og
du får fred med Gud og finner hvile for
din trette og engstelige sjel!

Ingar Gangås

«I lyset av korset skal du aldri fare vill»

Av Reidar Heian

Jeg må fortelle litt om bildet som er på forsiden av bladet denne gang. Da jeg kikket ut av kjøkkenvinduet en dag i desember, fikk jeg se at det hadde dannet seg et kors nede på jordet til naboen. Det hadde ligget vann på dette jordet etter et kraftig regnvær. Så ble det kaldt og vannet frøs til is. Etter hvert trakk vannet seg tilbake, men isen ble liggende igjen oppå plogfururene. Så kom det snø, og det var da vi så at det hadde dannet seg et kors på jordet. Dette ville jeg ha et bilde av. Akkurat idet jeg tok bildet, kom sola fram og dannet en lysgate over korset som dere ser på bildet. Da kom det for meg en strofe som jeg har sett på ei søndagsskolefane i Østre Kvelde bedehus. Der er teksten: «I lyset av korset skal du aldri fare vill».

Dette korset har vært synlig for oss i 3-4 uker før det ble skjult under snøen. Hele denne tiden har det blitt en påminnelse for oss om vår kjære frelser som

Jesus korsfestes og dør, av ukjent maler

hang der på korset som et sonoffer for all verdens synd. Og det rinner meg i tankene et vers fra en påskesalme: «Å, la aldri noensinne Korsets tre meg gå av minne, Som deg frelsens fyrste bar! Men

Innhold, mars 2018

Korset er seierens symbol. Av Ingar Gangås	side 2
«I lyset av korset skal du aldri fare vill». Av Reidar Heian	side 3
Jesus, Lazarus og Guds veier. Av Asbjørn Fossli	side 5
Maria salver Jesus. Av Per Bergene Holm	side 8
Møtekalender.	side 11
Det niende og tiende bud. Av Martin Luther	side 12
Han frelste oss. Av Ragnar Opstad	side 15
Rosen mellom torner (1). Av Nils Aage Barfoed	side 17
En oppstanden og levende frelser. Av Mia Hallesby	side 20

la kors og død og smerte Tale, rope i mitt hjerte Hva min frelse kostet har».

For oss i familien har dette vært som en hilsen fra himmelen. Så må det bli vår bønn at dette budskapet om den fullbrakte frelse må nå ut til så mange som mulig. Veien inn til Guds himmel er åpen for fortapte syndere som tar sin tilflukt til Jesu blod og sår.

Så skal ingen behøve å si: Det nytter ikke for meg. Hør hva det står i Rom 8:3-4: «For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet, for at lovens rettferdighet skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter ånden».

Løft deg, sjel, til Golgata,
til de dype vunder!
Evig liv går ut derfra
til hver fattig synder.
Se, Guds Sønn, den hyrde god,
må på korset bløde
og betaler med sitt blod
all vår skyld og brøde.

Er da ei hans åpne sår
himmeldører vide,
der vi daglig adgang får
med all synd og kvide?
I det dyre blod som rant
fra hans nådes kilde,
liv og legedom jeg fant,
som all nød kan stille.

Sb 272:1+3

Nei, kjære venn. Ingen er håpløse, for Gud har ordnet frelsen ferdig for alle. Innbydelsen går ut til alle: «Alt er ferdig, kom til bryllupet» (Mat 22:4). Men du må ta imot innbydelsen og komme før det blir for sent. I dag kaller Herren.

La disse tre vers fra Paul Gerhards påskesalme (Sb 672:3-4+7) være din bønn:

*Å, vil du kjennes ved meg!
Min hyrde, se ditt får!
Å, favn meg, styrk meg, led meg,
så ussel som jeg står.
Med fred du meg husvalte,
din bønn for meg du bad,
din Ånd til hjertet talte
og gjorde meg så glad.*

*Så vil jeg til det siste
hos deg ved korset stå.
Deg vil jeg aldri miste
og aldri fra deg gå.
Når du i døden segner,
da tar jeg deg i favn
og trøstig meg tilegner
ditt dyre frelsernavn.*

*Jeg takker deg av hjerte,
fra dypet av min sjel,
min Frelser, for din smerte,
du ville meg så vel!
Jeg ber, o Jesu Kriste,
ved troen hold du meg;
når øynene vil briste,
da la meg dø i deg!*

«DET ER FULLBRAKT!»
Guds velsignelse over påske-
budskapet!

Jesus, Lasarus og Guds veier

Av Asbjørn Fossli

I Johannesevangeliet (11) kan vi lese om Jesu oppvekkelse av Lasarus. Det er flere måter å lese og utlegge denne teksten på. Teksten handler nok først og fremst om de dødes oppstandelse og det evige liv. Og dette kan det sies mye om. Men den gir oss også innblikk i Guds veier, hvordan han handler med de troende.

Det er nemlig sant som det står i Jes 55:8-9: «For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren. For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker».

Vi kan tenke på det som står i begynnelsen av teksten, i vers 5 og 6: «Jesus elsket Marta og hennes søster og Lasarus. Da han nå hørte at han var syk, ble han likevel enda to dager på det stedet der han var».

Kanskje har du også vært i nød, så har du bedt til Jesus. Det skal du gjøre: «Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere» (1Pet 5:7). Og i Luk 18:7-8a sier Jesus: «Men skulle da ikke Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett, de som roper til ham dag og natt? Er han sen når det gjelder dem? Jeg sier dere: Han skal skynde seg å hjelpe dem til deres rett!»

Da er det merkelig å lese at Jesus drøyde to dager med å reise. Kanskje har du også opplevd det: Du har bedt om hjelp, men du fikk ikke noe svar.

Heller tvert om, alt ble bare verre. Det som var vanskelig, ble umulig.

Da kan det være lett å tenke at en er forkastet. Nå har jeg stelt meg slik at Jesus ikke vil ta seg av meg. Ikke minst kan den tanken snike seg inn når vi får erfare hva som bor i oss. Vi ber om kraft og nåde til å leve et hellig liv, men så går det bare nedover. Du vet hva som er galt og rett, men det går ikke til hjertet. Du angre ikke engang synden som du skulle. Det er som om alt er et eneste hav av likegyldighet.

Paulus sier i Rom 7:9-10a: «Jeg levde en gang uten lov. Men da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde». Slik leder Jesus et menneske som han elsker.

Loven, som han tidligere hadde rost seg av, ble nå hans dommer og anklager. Han fikk en lukket munn, fordi han ble skyldig for Gud. «Mot deg alene har jeg syndet, det som er ondt i dine øyne har jeg gjort» (Sal 51:6a). Slik lød Davids bekjennelse etter at han måtte bøye seg for Guds dom gjennom Natan.

Han kunne ikke svare ham ett til tusen (Job 9:3). Det var ingen formildende omstendigheter. Sånn er det å være skyldig for Gud. Og det er ikke en følelse, det er virkelighet.

David sier i Salme 40 at han var i fordervelsens grav, uten mulighet til å komme opp. Lasarus lå fire dager i sin grav. Det stinket av ham. →

«Kunne ikke han som har åpnet blindes øyne, også ha gjort det slik at denne mannen ikke var død?» (Joh 11:37). Slik lød anklagen fra noen av dem som sto ved graven.

Kanskje har du også tenkt: Kunne ikke Jesus gjort det litt annerledes? Kunne jeg ikke sluppet å ha det slik og slik? Hvorfor lider jeg alltid nederlag i kampen mot synden? Det er fordi Guds veier er høyere enn dine og mine veier.

Vi vil ha æren selv. Egenrettferdigheten tyter ut av oss. Vi er ikke i stand til å se sant på oss selv. Så bunnløst er vårt syndeforderv. Derfor må Jesus føre oss i graven sammen med Lasarus. Vi må kjenne vår egen stank, hvor motbydelige vi er. «Du har bare trettet meg med dine synder, og voldt meg møye med dine misgjerninger» (Jes 43:24b). Det er sannheten om oss, enten vi ser det eller ikke.

Paulus fikk en torn i kjødet for at han ikke skulle opphøye seg. For Jesus elsket Paulus, til tross for at han var en spotter og forfølger og voldsmann. Her ser vi hva uforskyldt kjærlighet er.

I Salme 113:7 blir Herren beskrevet som «han som reiser den ringe av støvet, og løfter den fattige fra søppelhaugen». En annen oversettelse sier at «han reiser den hjelpeløse fra støvet, og løfter den fattige fra askehaugen».

Lasarus var ikke bare hjelpeløs, han var død. Den som er død kan ikke bestemme seg for å leve. Så lenge det er liv, er det håp. Men når en er død, så er det ikke lenger håp.

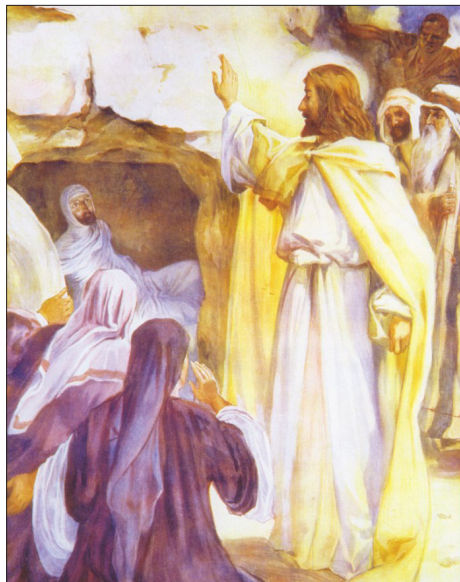
Men Jesus kommer med håp til den som ikke har håp, til den som sit-

ter hjelpeløs i søppelhaugen og kjenner stanken av sin egen synd. Ja, Jesus kommer med håp til den som er død i synder og overtredelser.

Jesu røst, Guds ord, var mektig til å vekke Lasarus opp fra de døde. Han ropte: «Lasarus, kom ut!» «Da kom den døde ut, ombundet med liksvøp på hender og føtter, og om hans ansikt var bundet en svedteduk» (Joh 11:44). Slik kom Lasarus ut av graven. Han kom med alt det som vitnet om at han var død.

Slik skal vi også komme til Jesus, med alt som vitner om at vi ikke kan være kristne slik som vi er. Lasarus ble vekket opp etter å ha vært død i fire dager. Jesus kom for de som det er ute med.

Egenrettferdige som vi er, så vil vi ha et eller annet å vise til. Paulus fikk høre: «Min nåde er nok for deg»

Jesus oppvekker Lasarus, av ukjent maler

(2Kor 12:9). Dette er hele Bibelens vitnesbyrd til alle som kommer til Jesus med sin synd. For han er rik nok for alle.

Du elsker ikke Jesus som du skulle. Men Jesus elsker deg. Jesu disipler var opptatt av hvem som var den største av dem. Det var de opptatt av på veien opp til Jerusalem og Golgata. Peter fornektet sin frelser for å berge sitt eget skinn. Jesus lot seg spotte og dømme til døden for å berge Peter fra den evige død.

Jesus tok Lasarus' plass i graven. Og han tok din og min plass i dommen. Han møtte Gud i hans hellighet med mitt og ditt stinkende liv. Dette møtet endte med at Jesus ble knust. Det ble han i stedet for oss, fordi han elsker oss med gudommelig kjærlighet.

Denne kjærlighet elsker han deg med. Men han døde også for de som du ber for. Det kan virke så nytteløst, for det skjer ikke noe. Kanskje opplever du at de blir hardere, de vil ikke høre.

I Joh 11 leser vi at selv Maria, hun som hadde sittet ved Jesu føtter, hadde gitt opp håpet: «Herre, hadde du vært her, da var min bror ikke død» (Joh 11:32). Det samme gjaldt Marta: «Herre, han stinker allerede, for han har ligget der fire dager» (Joh 11:39). Det er som om de vil si: Du kommer for seint, Jesus.

Men Jesus kom ikke for seint. Han kom da tiden var inne. For Lasarus måtte dø hvis Jesus skulle kunne vekke han opp fra de døde.

Og når var det Paulus ble kalt? Da han var en spotter, en forfølger og en voldsmann. Han ble kalt midt i sin synd, mens han var på vei til Damaskus

Midt i Guds kjærlighet

«Ja, med en evig kjærlighet har jeg elsket deg. Derfor har jeg latt min miskunn mot deg vare ved.»

Jer 31:3

En far og sønn gikk i fjellet. På en fjelltopp var det særlig fin utsikt. Der så en til alle kanter, og det føltes som en var jordens midtpunkt.

«Hvor langt tror du det er fra nord til sør, gutten min?»

«Det er uendelig det, far», svarte gutten.

«Enn fra øst til vest da?»

«Det er også uendelig».

Da sa faren: «Så stor og uendelig er Guds kjærlighet, gutten min».

En stund stod gutten og så seg omkring til alle kanter, så sa han: «Men far, da står jo jeg midt i Guds kjærlighet».

Mia Hallesby

for å forfølge Jesu menighet. Husk det!

Du kan ikke frelse den du ber for. Men Jesus kan. Og han vil. Det er ingenting han heller vil. Det ser vi når vi leser om Paulus.

Så er det også sant at Jesus tvinger ingen. Han frelser ikke ved sin allmakt, men ved forkynnelsens dårskap. Men evangeliet om Jesus er Guds kraft til frelse. Ikke vår kraft, men Guds. Så skal vi få legge både oss selv og de vi ber for i hans hender, de som ble gjennom-boret for vår skyld.

Og da er det ikke lenger vår sak, men Guds.

L&E

Maria salver Jesus

Av Per Bergene Holm

Jesus er i Betania, hos Marta, Maria og Lasarus. Der holder de et festmåltid for ham. Lasarus var nettopp vakt opp fra de døde og satt der som et levende bevis på at Jesus var Messias, den lovede frelseskonge som skulle fri folket fra deres synder og syndens følger.

Det var stort å være disippel i en slik situasjon. De opplevde jo det som profetene hadde skrevet om, Messias som skulle komme til sitt folk. Det var særlig to ting profetene hadde lagt vekt på. Han skulle refse synden og holde dom, og han skulle forløse sitt folk fra synden og syndens plager.

Og Jesus hadde så visst slått folket med sin munns ris, han hadde refset og tatt oppgjør med synd og vantro. Selv disiplene hadde han refset. Det var noe rensende i hele Jesu gjerning. Og disiplene hadde latt seg rense, de hadde tatt imot hans tukt, mens andre hadde vendt seg bort og blitt forarget. Jesus hadde også talt mye om livet som en Jesu disippel, ikke minst i bergprekenen. Og det var en slik veldig myndighet med det han sa. Selv om mye av det han sa var vanskelig å forstå, var det umulig for disiplene å vende seg bort fra Jesus. Han hadde det evige livs ord, det forsto de. Skulle de bli frelst, så måtte de følge ham og lære av ham.

Disiplene hadde også fått oppleve Guds nåde gjennom Jesus, hvordan Jesus tok i mot elendige som vendte seg til ham, hvordan han mettet sultne,

helbredet syke, og til og med vakte opp døde. Det var ingen tvil om at han var den Messias som Det gamle testamente hadde talt om, som skulle bringe frelse og velsignelse til hele folket.

Var ikke Jesu undergjærninger nettopp en begynnelse til Messias' rike, et rike hvor rettferdighet og fred skulle herske, hvor synd og sykdom skulle opphøre, ja hvor ingen skulle dø ung eller som et barn, men alle skulle nå sin fulle alder? (Jes 65:18-25).

Oppvekkelsen av Lasarus var det sterkeste beviset på Jesu underfulle makt. Intet hadde skapt et slikt oppstyr i folket som denne oppvekkelsen. Hele folket kom i bevegelse, og en stor mengde av jødene kom til Betania, ikke bare på grunn av Jesus, men også for å se Lasarus, som han hadde oppvakt fra de døde.

Kanskje folket nå ville begynne å ta imot, når de forsto at han var Messias, at han ikke bare ville dømme dem og refse dem, men at han kom for å frelse, når de ga akt på all den godhet og nåde som fulgte med Jesus? Jesus søkte jo aldri sitt eget, var aldri opptatt av sitt eget beste, men søkte i alt de andres beste. Han var hele tiden opptatt av at alle andre ikke led nød. Han mettet de sultne, helbredet de syke, løste de bundne og trøstet de sørgende.

Jesus har talt til sine disipler om at han skal overgis i synderes hender, lide og dø. Men disiplene har ikke forstått

det. Hva skal det da bli av Messiasriket, av den lovede forløsningen for Israel som de nå hadde opplevd begynnelsen på? Det var den levende Jesus disiplene hadde satt sin lit til. Og de forsto ikke Jesu ord om at han skulle dø.

“**Så dyrebare er Jesu død for Maria at hun øser ut over Jesus en salve som koster mer enn en hel årslønn, (...) i takknemlighet og lovprisning – over den tunge gang gjennom døden som disse føttene måtte gå.**

Det er bare én i hele flokken omkring Jesus som vi kan se har tatt imot Jesu ord om hans død, og det er Maria, Lasarus' søster. Hun var også blant Jesu nære venner og gledet seg nok over alt det gode han gjorde, ikke minst over at han hadde vakt opp hennes bror fra de døde. Hun var en av de få som måtte høre Jesu ord og hans lære. Men likevel er det ikke den levende Jesus Maria i første rekke ønsker å prise gjennom å salve ham. Hun vil prise Jesus fordi han skal dø. Ja, så dyrebare er Jesu død for Maria at hun øser ut over Jesus en salve som koster mer enn en hel årslønn. Denne salven var nok som hele Marias bankbeholdning, alt hun hadde spart opp gjennom hele sitt liv.

Og nå øser hun det ut over Jesu føtter i takknemlighet og lovprisning – over den tunge gang gjennom døden som disse føttene måtte gå.

For å tale menneskelig: Det er knapt noe som har gledet Jesus mer under hans jordeliv, enn nettopp denne handlingen av Maria. Her så han et menneske som tok imot hans ord og som på denne måten ikke bare ga uttrykk for at hun forsto hva Jesus nå gikk til, men som også viste hvordan hun elsket ham nettopp fordi han skulle gå i døden. Hun ga gladelig avkall på hele sin rikdom, sin oppsparte pensjon, i takknemlighet for at Jesus gikk den veien han nå gikk. Det er for Maria mer dyrebart enn noe annet, mer dyrebart enn hans lære, og mer dyrebart enn at han vakte opp hennes bror.

Men omgivelsene reagerer med bestyrtelse på det Maria gjør. De andre evangelistene forteller at hele disippelflokken, ikke bare Judas, reagerer på Marias sløseri. «Hva skal det tjene til å sløse bort salven slik? Denne salven kunne jo vært solgt for mer enn tre hundre denarer og gitt til de fattige. Og de skjente på henne» (Mar 14:4-5).

Betraktet fra et rent fornuftig synspunkt, har disiplene helt rett. Vi skal la Judas' motiv ligge i denne sammenheng. Disiplene kunne nok gå med på at Maria hadde salvet Jesus, både hans hode og hans føtter. Det kunne nok Jesus både trenge og fortjene. Og de reagerer heller ikke på at Maria ofrer så mye på Jesus. Selv hadde de forlatt alt og fulgt Jesus, så de hadde ikke vært redde for å ofre de heller. →

Men deres offer hadde likevel vært noe nødvendig. De måtte forlate alt for å følge Jesus. Det lå i Jesu kall at de måtte forlate alt for å følge ham. Men Marias offer og sløseri er så unødvendig, til ingen nytte. Hva skulle det tjene til? Litt salve etter god vask for å gi god lukt og pleie såre føtter var jo berettiget, men ikke i slike mengder, og ikke slik kostbar salve, en luksus som ikke engang den rikeste konge ville unne seg som fotsalve.

Jesus hadde jo sagt at han ikke var kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene. Disiplene hadde lært Jesus å kjenne som en som ikke søkte sitt eget velvære og egen nytelse, men som i alt søkte å avhjelpe andres nød. Og slik hadde han talt til disiplene også. De skulle vandre i hans fotspor. Var det ikke da mer i tråd med Jesu egen forkynnelse og eksempel at denne salven ble solgt og pengene ble gitt til de fattige? Tenk hvor mange som kunne blitt hjulpet? Husk på at vi snakker om en sum som i dag tilsvarer flere hundre tusen kroner.

Og likevel, hadde det vært fornuft i Marias salving, hadde det tjent til noe, så hadde nok disiplene likevel ikke protestert, men sett det som rett og rimelig at Jesus ble salvet. Hadde han ikke fortjent det, kunne han ikke trenge til en slik kjærlighetsgjerning? Jo, så sannelig, hva skulle de ikke selv ha gitt ham og gjort for ham?

Men, hva skal dette sløseriet tjene til? Hva er hensikten? Hva oppnår Maria ved dette? Ja, søker vi å finne en fornuftig forklaring på spørsmålet, leter vi forgjeves. For det Maria gjør er

ikke fornuftig etter noen menneskelig målestokk. Men Maria er ikke opptatt av nytteverdien av sin handling.

Det Maria gjør er en troshandling. Jesus skal dø. Det vet hun og det fryder hun seg over, for hun vet at han skal dø for å sone hennes synder, for å lide hennes straff. Hun ser at alt det gode Jesus har gjort, all hans tale og alle hans undergjerninger, har ingen verdi hvis Jesus ikke dør.

Maria har fått se at den levende Jesus kan ikke frelse. Det er ikke nok å ha lært av Jesus, det er ikke nok å ha opplevd store ting sammen med Jesus, det er ikke nok å ha vært Jesu medarbeider og venn. Jesus kunne nok tilføre Maria mange ting, men Maria forsto at gjennom alt dette var hun likevel ikke frelst. For om hun fikk aldri så mye innsikt og forstand i åndelige spørsmål ved Jesu lære, om hun ble aldri så god ved å følge Jesu gode eksempel, om hun fikk oppleve Jesu vennskap og trøst i all slags nød, så var hun ikke hjulpet med sin største nød.

For Marias største nød var henne selv, hennes synd. Hvor langt Jesus enn kunne føre henne ved sitt nærvær og sin hjelp, så kunne han ikke berge henne fra Guds dom og forbannelse ved sitt liv, det kunne han bare ved sin død i hennes sted. Og Maria har forstått at det er derfor Jesus skal dø, han skal bære hele hennes liv på seg og svare innfor Gud i hennes sted.

Derfor salver hun Jesus, hun salver ham til hans gravferd. Det er ikke nytteeffekten av salvingen Maria er opptatt av, det er ikke selve gjerningen

Møtekalender

Mars

10.-11.	Askim <i>John Rolleiv Vidnes</i>	29.-1.4.	Mosvik <i>Bjarne Gjuvsland</i>
10.-11.	Årnes <i>Per Bergene Holm</i>	30.-1.4.	Langli <i>Rune Karlsson</i>
13.-18.	Østre Kvelde <i>Sigbjørn Agnalt</i>	1.4-2.4.	Randaberg <i>Eivind Gjerde</i>
21.-23.	Snillfjord <i>Ingar Gangås</i>	April	
24.-27.	Haugli ungd.leir <i>Sigbjørn Agnalt</i> <i>Asbjørn Fossli</i> <i>Dag Rune Lid</i>	5.-10.	Moldova <i>Per Bergene Holm</i>

Påskemøter

29.-1.4.	Fossnes/ Østre Kvelde <i>John Peder Samdal</i>	15.	Årnes <i>Martin Fjære</i>
		17.-22.	Tørvikbygd <i>Odd Eivind</i> <i>Stensland</i>
		28.-29.	Askim <i>Per Bergene Holm</i>

som opptar henne i det hele tatt. Men hele Marias hjerte er opptatt av Jesus og det han skal gjøre for henne og alle de andre. Og på denne måten vil hun lovprise, takke og vitne for Jesus og alle som ser og hører om det, hvor dyrebar Jesus er for henne, nettopp ved sin død. Skjønt hun er nok heller ikke opptatt av om de andre forstår, ei heller om Jesus forstår. For Marias handling er hennes hjertespråk, ikke den beregnende fornuftens språk. Det hun gjør, gjør hun av kjærlighet og tro og håp. Det er ikke fornuftig og skal ikke måles med fornuftens målestokk, men med troens. «Troen har en forstand som forstanden ikke forstår», for å sitere en av kirkefedrene.

Marias kjærlighetsgjerning overfor Jesus vitner om hennes tro på Jesus.

For Maria var Jesus dyrebar fordi han skulle dø i hennes sted. Det forsto nok heller ikke disiplene. Jesus var nok også dyrebar for dem, men de var først og fremst knyttet til den levende Jesus. De søkte det Jesus hadde å gi og tilføre, ikke Jesus selv.

Hvorfor er Jesus dyrebar for deg? Er det fordi han kan berge ditt liv, gi deg hjelp i din nød – hva det nå måtte være? Ja, Jesus er mektig til det. Det er sant og visst. Men med alt dette kan det likevel være at du ikke kjenner Jesus i sannhet.

For Jesus kom ikke for å berge ditt liv. Han kom for å bære ditt liv på seg, og møte Gud i ditt sted.

Fra en tale holdt over Joh 12:1-11

Det niende og tiende bud

Av Martin Luther

*«Du skal ikke begjære din nestes hus.»
«Du skal ikke begjære din nestes hustru, hans tjener eller tjenestekvinne, hans okse eller esel eller noe annet som hører din neste til.»*

2Mos 20:17

Disse to budene er særlig gitt til jødene, men for en del angår de også oss. For man utlegger dem ikke om ukyskhhet eller tyveri, for slikt er ettertrykkelig forbudt i de foregående budene. Jødene mente også at de hadde holdt alle de andre budene når de i det ytre hadde gjort eller unnlatt gjerningene. Derfor har Gud tilføyd disse to budene for at en også skal anse det for syndig og forbudt å begjære nestens hustru eller gods, eller trakte etter det på noen måte. Det var en spesiell grunn til dette. Hos jødene var nemlig tjenerne og pikene ikke frie og arbeidet for lønn, så lenge de ville – slik som det er nå. De var sin herres eiendom med legeme og alt hva de hadde, akkurat som husdyr og annet gods. Dessuten hadde hver mann makt over hustruen sin til å skille seg offentlig fra henne ved et skilsmissebrev og ta seg en annen. Når en mann gjerne ville ha en annens hustru, kom de da i innbyrdes fare for at han benyttet anledningen til både å skille seg fra sin egen hustru og å ta hustruen fra en annen. Da mente han at han hadde rett til å bringe henne til seg. Dette var

ikke ansett for noen synd eller skam hos dem, likeså lite som det nå er med tjenestefolkene. Det hender jo ofte at en husherre sier opp tjeneren eller piken sin og på en eller annen måte tar tjenestefolkene fra en annen.

Derfor blir disse budene tydet slik: Ingen skal tenke på eller gi seg til å ta fra en annen det som tilhører ham, enten det nå er hustru, tjenere, hus og gård, åker, eng, husdyr eller noe annet. Når det skjer til skade for nesten, må ingen tilvende seg det, selv om det kunne se ut som en gjorde rett og skjel. Denne utleggelsen er riktig, selv om budene også har en videre og dypere betydning. – I det sjuende bud er det forbudt at en river til seg fremmed eiendom eller unndrar noe som en ikke har noen rett til. Men her er det også forbudt å ta noe fra sin neste, selv om det skjer på en måte som verden anser for ærlig. Da er det jo ingen som tør anklage eller klandre deg for at du har tatt det med urett.

Naturen er nemlig slik at ingen unner en annen så mye som seg selv. Enhver skraiper til seg så mye som han bare kan greie. Så får andre hjelpe seg som best de kan. Og ovenpå alt dette vil vi likevel være fromme og pynter oss så fint vi kan for å skjule skurken i oss. Derfor tenker vi ut slike behendige knep og smarte triks som kan se ut til å være tatt like ut av loven. Slikt er folk flinke til å finne ut hver eneste dag nå.

Og dem beroper vi oss på og pukker på, og vi vil ikke at det skal bli kalt bedrageri, men klokskap og omtenksonhet. Jurister og dommere er også flinke til å hjelpe til med dette. De snur og vender på retten slik at det kan tjene til å fremme saken. De vrir på ordene og hjelper seg med det, uten å se på rimelighet og nestens ve og vel. For å si det kort: Den som er den slueste og klosteste i slike saker, får retten på sin side. Man sier jo gjerne: «Vigilantibus jura subveniunt», det er: «Den som vet å passe seg, får alltid rett».

Det siste budet er derfor ikke gitt for dem som verden anser for skurker og bedragere. Det er tvert imot gitt for de mest hederlige, de som vil ha et godt ord på seg og bli kalt redelige og oppriktige folk, som ikke gjør noen synd mot de foregående bud. Særlig mente jødene at de var slike, og det samme gjelder mange store adelsmenn, herrer og fyrster i våre dager. Den øvrige store massen hører inn under noe meget lavere, nemlig under det sjuende bud. For de spør ikke stort etter hvordan de kan vinne sitt med æren og retten på sin side.

Slik synd mot det siste budet foregår nå for det meste i trette om rett, hvor en mener at en har lovlig rett til å komme i besittelse av noe som nesten eier. Det hender for eksempel at man kjekler og trette om en stor arv, faste eiendommer e.l. Da gjør man bruk av alt det som kan synes å ha et skinn av rett. Man pynter og pusser på det slik at man får retten på sin side, og man får beholde eiendommen, så at ingen tør klage over

det eller gjøre krav på den. Slik er det også når en ønsker seg et slott, en by, et grevskap, eller noe annet stort. Gjennom sine vennsforbindelser og på andre måter bruker han da så mange intriger at det blir frakjent en annen og tilkjent ham. Da får han det til og med bekreftet med brev og segl, så det heter at det er vunnet på ærlig måte og med fyrstelig rett.

Likedan går det for seg i alminnelig handel. Da hender det ofte at den ene er rask nok til å nappe noe ut av hånden på den andre, så han blir stående og måpe. Ofte hender det også at den ene lurar og bedrar den andre i noe som han ser er fordelaktig for ham. Det kan f.eks. være noe som den andre ikke kan sitte med på grunn av pengemangel eller gjeld, eller noe han ikke kan innløse uten tap. Da passer den første på og kjøper det for halve prisen, eller kanskje for nesten ingenting. Likevel vil han ikke være ved at han har tilvendt seg det med urett, men at han bare har kjøpt det ærlig og redelig. Det heter jo: Den som kommer først til mølla, får først malt, og: Jeg får greie mitt, så får de andre passe sitt. – Men hvem er så gløgg at han kan tenke ut alle de framgangsmåter som brukes for å tilvende seg andres eiendom under skinn av hederlighet? Men dette anser ikke verden som noe urett. Den vil ikke se at en på den måten bringer sin neste i vanskelighet, så han må gi fra seg noe som han ikke kan unnvære uten skade. For det er vel ingen som vil at en annen skal gjøre dette mot ham, og da

kan vi jo trekke den slutning at dette påskuddet og skinnet er falskt.

Slik foregikk det i gamle dager også med hustruene. Når en mann fikk lyst på en annen manns hustru, gjorde han bruk av mange slags knep og midler og veier, som de den gang var flinke til. Enten selv eller gjennom andre fikk han laget det slik at den andre mannen fikk uvilje mot hustruen sin eller hun satte seg opp mot ham og oppførte seg slik at han måtte skille seg fra henne og overlate henne til den første. Dette var utvilsomt meget utbredt i Det gamle testaments tid, og i evangeliet kan vi lese om kong Herodes at han giftet seg med sin brors hustru mens broren ennå levde. Likevel ville han være en hederlig og from mann, som evangelisten Markus også vitner om ham. Men slike tilfelle skal ikke forekomme hos oss, håper jeg, for i Det nye testamente er det forbudt for ektefolk å skille seg fra hverandre. Det måtte i tilfelle være at den ene med behendighet snappet en rik brud fra den andre. Derimot er det ikke sjelden at en får trukket til seg en annens tjener eller tjenestepike eller får lokket dem fra ham med gode ord.

Det er nå det samme hvilken måte slikt skjer på, så skal du vite at Gud ikke tillater at du – for å tilfredsstille ditt begjær – tar fra nesten noe av det han eier, og som han i tilfelle må savne. Det hjelper ikke om du i verdens øyne kan beholde det med ære. Det er og blir en hemmelig og svikaktig ondskap, og du har spilt under dekke, som en sier, for at en ikke skal merke det. Og selv om du ikke vil være ved at du har gjort

noe galt, så har du likevel handlet imot din nestes ve og vel. Og selv om det ikke kan kalles å stjele eller bedra, så må det dog kalles å begjære nestens eiendom. Du har nemlig traktet etter det og fravendt ham det mot hans vilje, og du har ikke villet unne ham det som Gud har tildelt ham. Og selv om dommeren og alle andre tillater deg det, så vil Gud likevel ikke gå med på det. Han ser godt røverhertet og verdens ondskap, og den er slik at hvis man gir den en fingerbredd, så tar den en hel alen til, så at også offentlig urett og vold blir følgen.

Således holder vi oss bare til den alminnelige meningen av disse budene. For det første er det altså befalt at en ikke skal ønske noe som er til skade for nesten. Heller ikke må en hjelpe eller gi anledning til det, men unne ham det han har, og la ham beholde det i fred. Videre er det befalt at vi skal fremme og være behjelpelig med det som kan være til nytte og tjeneste for vår neste, liksom vi vil at andre skal gjøre mot oss. Disse budene er da i første rekke rettet mot misunnelsen og havesyken. Gud vil nemlig ha fjernet det som er roten til alt det en kan skade nesten med. Derfor uttrykker han det nettopp med ordene: Du skal ikke begjære osv. For han vil først og fremst ha renset hjertet, men det er jo et mål som vi ikke kan oppnå i dette liv. Dette budet vil da – akkurat som alle de andre budene – bli noe som uten opphold anklager oss og viser hvor fromme vi er for Gud.

Den store katekisme

Han frelste oss

Av Ragnar Opstad

«Han er den som har frelst oss og kalla oss med eit heilagt kall. Han gjorde det ikkje etter gjerningane våre, men etter sitt eige råd og den nåden som han frå evige tider gav oss i Kristus Jesus.»

2Tim 1: 9

Herren kallar på alle menneske. Dei fleste står imot kallet og vil få sin dom i si tid. Andre tek imot kallet og omvender seg. Ut frå våre eigne tankar trur vi at alt dermed er gjort. Gamle Adam, som vi alle ber med oss i vår natur, vil ikkje omvenda seg, men han kan vera med å leva eit fint liv, berre han slepp å døy. Han kan gjerne prøva å forbetra seg for å bli ein god kristen. Det var her farisearane på Jesu tid levde, men dei var ikkje fødte på ny. I møte med Jesus forstod dei at han ikkje godtok kristendommen deira. I staden for å ta imot sanninga, stod dei Jesus imot. I den

same fare står vi alle når vi høyrer ransakande forkynning.

Menneskenaturen er den same i dag. Ut frå oss sjølv har vi ikkje bruk for ein mellommann. Difor må Jesus tala og handla med oss og visa oss vår fortapte stilling. Skal det kunna skje, så må han ta frå oss alt det som vi trur talar til vår eigen fordel. Det var det som skjedde med Paulus og Nikodemus. Desse farisearane har vi alle i vår natur. Difor står vi imot det å bli frelst av berre nåde.

Det var annleis med dei som var syndarar i seg sjølv, som ingenting hadde å berga. Dei var syndarar – og visste om det. Dei hadde berre eit håp – og det var å gå til Jesus slik som dei var, og han tok imot dei utan vondord. Vi kan lesa om kvinna frå Sykar som møtte Jesus ved Jakobs-brønnen. Ho var ei syndefull kvinne, men Jesus talte venleg med ho, samstundes som han konfronterte henne med hennar synd. Så vart ho frelst og fri frå si synd og sitt syndeliv.

Eit sjølvrettferdig menneske har altså noko som han vil berga. Han vil berga «kristenlivet» sitt, for mister han det, så er jo alt tapt!

Korleis har ein sann kristen det? Han vil òg gjerne ha det rett med seg sjølv, for han har framleis den gamle naturen. Men han går likevel med på å bli avkledd og fråteken alt som han har eller vil ha – som eit tillegg til Jesus åleine. Difor blir han fattig og hjelpelaus – og må på nytt koma til Jesus med

“
Vi kan lesa om kvinna frå Sykar som møtte Jesus ved Jakobs-brønnen. Ho var ei syndefull kvinne, men Jesus talte venleg med ho, samstundes som han konfronterte henne med hennar synd. Så vart ho frelst og fri frå si synd og sitt syndeliv.
”

si synd, sin fattigdom, ja, med sitt alt som ikkje er som det skulle vera. Det er heilt nødvendig at vi får sjå oss sjølv i Guds ords lys. Her står vi i ein vedvarande kamp. Vi må frelsast frå vår omvending er det blitt sagt. Alt blir tatt frå oss. Er du kjend her? Dette er ikkje ei eingongs-hending i kristenlivet.

Omvendinga er ikkje ei gåve vi gir Gud for å verta frelste. Men gjennom ei sann omvending lærer vi oss sjølv å kjenna i Guds ords lys.

Kva skal så den gjera som er frama for dette? Du må gå til Jesus med det og tala ut med han. Fortel han korleis du har det. Set det rette namn på synda. Då kjem du som den du er. Det er den rette måten å koma sant til Jesus på. «Kan du brette ditt hjerte ut for Herren og be ham ransake hver eneste krok av det, da er du i trygge hender» (Fra «Gullgruben»).

Den som har ei sann omvending, har ikkje si trøyst i omvendinga, for i omvendingsprosessen gjekk han fallitt på alt sitt eige, likeeins som med den som har ei sann tru heller ikkje finn trøyst i si eiga tru, for trua har sitt alt i Jesus.

I Filipparbrevet (3:4-9) reknar Paulus opp alt det som hadde vore ei vinning for han. Kort sagt var det alt som hørte til kristenlivet, og det var mykje. Men så kom dagen då alt fall i grus. Og så skriv han: «Men det som var ei vinning for meg, det har eg for Kristi skuld halde for tap, ja, eg held i sanning alt for tap av di kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, har så mykje større verd. For hans skuld har eg tapt alt; eg held det for skrap, så

eg kan vinna Kristus ...» (Fil 3:7-8).

Hit må Herren føra oss – der alt vårt eige blir verdiløst. Då kan Den Heilage Ande få venda augo våre bort frå oss sjølv til det som Jesus gjorde. Kva har så Jesus gjort? Han har frelst oss! «Han er den som *har frelst oss* og kalla oss med eit heilagt kall», las vi i 2Tim 1:9.

Har frelst oss! Når skjedde det? Han frelste oss på Golgata, og nå kallar han oss inn til noko som er ferdig for alle. Det står ikkje att noko å gjera for oss. Jesus sa sjølv at det var fullført. For deg er alt fullført. Frelsa skjer ikkje når du omvender deg. Frelsa skjedde på Golgata!

«Den som vil tro til frelse, han skal tro det som skjedde for to tusen år siden, han må bygge sin tro på Golgata og ikke på sin egen skrøpelige omvendelse og forbedring» (Carl Olof Rosenius).

Jesus og den samaritanske kvinne, av Carl Block

L&E

Rosen mellom torner (1)

Av Nils Aage Barfoed

I noen nummer framover vil vi gjengi en roman om Hans Adolph Brorson. Den handler om hvordan Gud arbeider når han vil reise opp noen til å bli en tjener i Guds rike. Serien sto i «Lov og Evangelium» i 2005 og har et sterkt budskap til oss alle.

Red.

Heime hos Brorson var det sjelden ro, i alle fall ikke før langt på kveld. Barneflokket var vokst fort. Foruten Nikolai og Broder hadde de nå Margrethe, Hermann, Katrine og vesle Hans Adolph. Ingen av dem kunne en kalle stillferdige barn. Denne uroen tok hardt på moren som arbeidet seint og tidlig. Men Brorson tok seg ikke nær av det. Han mente det var et tegn på sykdom hvis et barn ikke larmet. Når han satt og arbeidet, hørte han det ikke uten han ble gjort oppmerksom på det.

Stundom kom Katrine inn og sa at han måtte skjenne på dem, for nå orket hun det ikke lenger. Men han kunne ikke skjenne. Han tok heller barnet opp på fanget og sang for det eller sa noen gode ord til det. Gjaldt det en av de eldste, tok han gjerne en lang tur og snakket om saken.

Nikolai var blitt en stor og vakker gutt med mørke krøller og store, forstandige øyne. Brorson var glad i gut-

ten, og han likte ikke når Katrine sa at han var underlig og altfor gammelklok. Det var vel en god ting at gutten var klok.

En varm vårdag gikk far og sønn en tur i skogen. Plutselig spurte Nikolai: «Hvordan kan man vite noe om Gud?»

Brorson var vant med at gutten kom med mange underlige spørsmål, så han ble ikke overrasket.

«Hva mener du, gutten min?»

«Det er jo ingen som har sett Gud, hvordan kan vi da vite hvordan han er?»

«Jo», sa Brorson og trykket hånden hans godt i sin, «det er én som har sett Gud».

«Å ja, Jesus».

«Han er Guds sønn som var hos Gud fra evighet, og så ble han menneske. Han har fortalt oss hvordan Gud er, derfor kan vi vite litt om Gud».

Nikolai var visst tilfreds med det svaret, for han spurte ikke mer. Om en stund sa han:

«Bare vi kunne få se Gud og ikke bare høre om ham».

«Det ville vi ikke tåle. Du vet hvordan det er når vi ser på solen, da blir vi blendet, og det kan vi bli blinde av».

Dette tenkte han mye på. Men så gikk de forbi en liten dam. Nikolai pekte på den.

«Der kan vi godt se solen når den speiler seg i vannet».

→

«Det er rett», sa Brorson ivrig, «vi kan også se gjenskinnet av solen i mark og trær. Slik kan vi og se gjenskinnet av Gud – om ikke Gud selv – i mark og trær og vann, ja, i alt det Gud har skapt. Det vitner alt sammen om hans makt og herlighet».

«Hvordan det?» spurte Nikolai og så opp på faren.

«Ser du den planten der nede?»

«Ja, det er jo bare en nesle».

«Du sier det så foraktelig. Men en slik nesle er et kunstverk, som ingen i hele verden kan lage maken til. Ta bare et lite nesleblad, om du kalte alle verdens konger og keisere sammen, kunne ingen av dem lage et slikt blad. Men det kan Gud. Alt har Gud skapt. Alt det vi ser omkring oss, har Gud skapt. Det er et underverk».

«Det har jeg aldri tenkt på», sa Nikolai i stor undring.

«Tenk så på de utallige blomstene som vokser her. Fargene er så vakre og reine at ingen kunstner kan få det til slik. Plukk en bukett og se hvor like de er, og likevel er de ikke helt like noen av dem. Det er Gud som har dannet dem. Det vil han gjøre på nytt hver vår. Kan vi ikke se hvor stor Gud er?»

Nikolai bare nikket.

«Og så har vi fuglene! Hør hvor de kvitrer og synger. Det er Gud som har dannet dem og gir dem evne til å kvitre så vakkert».

«Og så har vi fiskene», utbrøt gutten.

«Ja», svarte faren, «de må vi ikke glemme. Havet er fullt av Guds skapninger».

«Og så alle stjernene da!» nesten

ropte gutten som nå var blitt ivrig.

«Stjernene ja, de forteller om den veldige Gud. De lovpriser Guds makt uten ord».

«Men du far, kunne du ikke dikte om dette? Er det ikke lettere å si det på vers?»

«Det er visst noe i det», sa Brorson og undret seg over at gutten forsto alt.

På heimveien ble det ikke sagt mange ord. Hver var opptatt med tankene sine. Men hos Brorson var det begynt å forme seg en salme, som skulle være en lovprising til Gud. Han ville oppfordre alle ting som Gud har skapt til å love og takke Gud.

- - -

Det var en lykkelig tid for Brorson. Kunne dette vare? Han hadde det så godt på alle vis. Han hadde god heim og god og trofast hustru. Barneflokken var glad og fornøyd. Selv fikk han være i en gjerning som kunne fylle ham helt. Den bar gode frukter til Guds ære. Dertil hadde han fått en særlig nådegave, som han gledde seg over å bruke.

Hadde han lov til å ta så mange timer til å skrive? Han hadde jo lønn for å være prest, ikke for å skrive salmer.

Disse tankene var lite til nytte. For han måtte skrive. Han gjorde sin gjerning som før. Men alltid var det noe som arbeidet inni ham. Det formet seg på vers. En og annen kveldstund eller nattetime skrev han det ned. Ordene meldte seg selv, og rytmen hadde han

i blodet. Rimene stilte seg og til disposisjon.

Lykkelig var han i denne tiden, men så hendte noe som nær hadde knust ham helt.

Nikolai var 10 år nå. En vakker, velvoksen gutt var han og meget klok. Faren var stolt av ham. I den seinere tid hadde han klaget over hodepine. Han hadde noen underlige trekninger i ansiktet, og der kom stundom angst i øynene. Katrine var urolig for dette. Men Brorson mente at det hadde med framslengsaldere å gjøre. Der var jo sterke sjelelige og legemlige forandringer i den tiden.

Men så kom den uhyggelige natten, som de seinere helst ville glemme. Det begynte med et skingrende skrik, og skriket ble til et hyl så grusomt og umenneskelig at det fikk blodet til å størkne i årene på dem. De famlet seg fram og fikk tent lyset. Å, for et syn! Gutten sto oppreist i sengen og fektet med armene, og skummet sto om munnen på ham. Foreldrene ble som lammet et lite øyeblikk, men så var de handlekraftige og rolige. De la gutten ned og holdt ham til kreftene minket og han lå rolig.

Hele huset var i opprør. Forskremte barneøyne stirret fra sengene, og tjenestejenten fikk ordre om å samle dem i stuen og så løpe etter lege. Det var ikke lenge før han kom. Han hadde ikke gitt seg tid til å ta parykken på en gang. Han puffet foreldrene til side og undersøkte gutten lenge og grundig. Barnet var ganske rolig, men øynene rullet rundt hele tiden.

Legen reiste seg langsomt og ristet på hodet. Katrine så på ham hele tiden og vred hendene sine.

«Han vil da komme seg, ikke sant kjære doktor? Han blir da frisk igjen – gjør han ikke?»

«Gud rår, fru Brorson, og ikke vi, – men for mennesker ser det ut –».

Katrine forsto ingen ting, ville ikke forstå, men for Brorson var det som golvet åpnet seg og han sank. Han hørte stemmen sin si langt borte:

«Men han er da rolig nå, doktor – han har det bedre nå – og gutter i den alderen –».

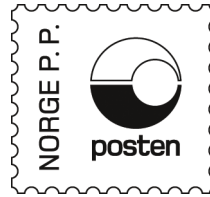
«Ja, vi får se», sa legen, men det var ikke noe oppmuntrende i stemmen. «Jeg skal skrive ut noen beroligende dråper hvis det skulle komme flere anfall».

Det kom mange anfall, men de var kanskje ikke så svære som de første. Det var fælt å se på, men det var nesten ennå verre å se ham mellom anfallene. Da lå han ganske sløv og så på dem, men det var tydelig at han kjente dem ikke. Når de snakket til ham, stirret han bare på dem, og plutselig kunne han bryte ut i latter som bare varte et lite øyeblikk. Raserianfall kunne han og få, og da måtte begge foreldrene bruke makt for å holde ham.

Gutten var blitt sinnssyk. Det var den forferdelige sannhet de litt etter litt måtte prøve å fatte.

*Utdrag fra «Rosen mellom torner»,
Sambåndet forlag, 1951*

Forts. i neste nr.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsveien 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

En oppstanden og levende frelser

Av Mia Hallesby

En misjonær hadde talt til folket i en indisk by. Da han sluttet, kom en muslim bort til ham og sa:

«Vi muslimer er rikere enn dere. Vi eier noe som dere ikke har.»

«Fortell meg hva det er», sa misjonæren.

«I vår hellige by Mekka har vi vår store profet Muhammeds kiste. Når dere kommer til Jerusalem, har dere bare en tom grav.»

«Ja», sa misjonæren, «det er en velsignet forskjell. Deres profet Muhammed er død, og dere har bare en kiste igjen. Vår store profet Jesus lever. Ingen grav kunne beholde ham. Han er oppstanden. Og denne vår oppstandne Frelser har sagt oss:

«Jeg lever og dere skal leve!»

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget 1946*

Jesu oppstandelse, av Julius Kronberg